

Φανταστήτε νὰ πάνε δυὸ πολῖτες στὸ Μητροπολίτη νὰ τοῦ δείξουνε τὸ χρέος του. Τὸ Μητροπολίτη τὸν γνώριζα καὶ προσωπικῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶτανε ἀρχιμαντρίτης στὴν Τριπολιτσά. Τὴν ἄλλη μέρα ποῦχαμε ὀρίσει νὰνταμωθοῦμε μὲ τὸν Ποριώτη, ἀπὸ κακὴ συνενόηση δὲ συναντηθήκαμε καὶ πῆγα στὸ Μητροπολίτη μόνος μου.

Εἶχε συνεδρίαση ἡ ἱερὰ σύνοδος καὶ δὲν μπόρεσα νὰ δῶ ἀμέσως τὸ σεβασμιώτατο. Στὸ διάστημα ποὺ περίμενα στὴν αὐλὴ τοῦ μητροπολιτικοῦ μέγαρου, εἶδα σὲ μιὰ γωνιὰ συναγμένους καμπόσους καλογέρους. Περιμένανε κι αὐτοὶ τὸ Μητροπολίτη. Καὶ περιμένανε γιὰ νὰ τοῦ δώσουνε ἀναφορά ἐναντίον τῶν μαλλιαρῶν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλογέρους ἄξαφνα μὲ πλησιάζει ἀπότομα καὶ μοῦ λέει:

— Τί ἤρθες ἐδῶ νὰ κάνης;

Τέχνα.

— Ἐσύ, εἶσαι ἐναντίον τῆς θρησκείας μας.

Δὲ βάσταξα καὶ μὲ θυμὸ τοῦ εἶπα τότες:

— Ὅποιοι τὰ λέει αὐτὰ εἶναι κακοηθέστατοι.

Ἡ καλογερικὴ ξεδιαντροπιὰ ἔπесε ἀμέσως. Ὁ καλόγερος ἄλλαξε ὄφρα κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του μιὰ πηχίερικη κορδέλα χάρτινη πυκνογραμμμένη. Εἶτανε ἡ καταγγελία ποῦχανε νὰ δώσουνε στὸ σεβασμιώτατο γιὰ τοὺς μαλλιαρούς.

Τὴν ὥρα κείνη ἀνοιξε ἡ πόρτα κ' ἐφάνη ἐρχόμενος ὁ Μητροπολίτης μὲ τὴν πατερίτσα του.

Ἐτρέξα τοῦ φίλησα τὸ χέρι. Μὲ τράδηξε κατὰ μέρος κι ἀρχισα νὰ τοῦ λέω:

— Εἶναι φρίκη, σεβασμιώτατε, μ' αὐτὸ περὶ γίνεται μὲ τοὺς θεομπαίχτες. Ὅσπου ἡ διάταξη ποὺ μπήκε στὸ νέο Σύνταγμα γιὰ τίς ἅγιες γραφές νὰ γίνῃ νόμος δὲ θάρψουνε κείμενο ἱερὸ ἀμετάφραστο γνωστοὶ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα μὲ τὸν κακοηθέστατο αὐτὸν τρόπο γιὰ νὰ διασύρουνε τοὺς δημοτικιστές.

— Τὸ γνωρίζω, παιδί μου, κ' ἐγὼ ἀγανάχτησα κ' ἡ ἱερὰ σύνοδος. Δυὸ καὶ τρεῖς ἔγγραφα ἔστειλα στὸ Ὑπουργεῖο. Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ. Φαίνεται πὼς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπέμβῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς. Τί νὰ κάμωμεν; Τί νὰ κάμωμεν;

Καὶ ὁ σεβασμιώτατος ἐνῶ μοῦ μιλοῦσε ἔριχνε ἀνήσυχες ματιὰς στοὺς καλογέρους ποὺ περιμένανε παραπέρα ποὺ θὰ ἤξερε βέβαια καὶ τί τὸν θέλανε καὶ εἶτανε νὰ τὸν λυπᾶται κανένας τὸ Μητροπολίτη μας στὴ θέση τὴν παθητικὴ ποὺ βρισκότανε.

Βέβαιον πὼς θὰ θυμότανε τὴν τύχη τοῦ Προκόπιου καὶ θὰ τρέμαζε. Τοῦ ξαναφίλησα τὸ χέρι κ' ἐφυγα ἀπελιπισμένος. Σ' ἔλο τὸ δρόμον ποὺ γυρίζω ἀπὸ τὴ φούρκα μου μιὰ λέξη ἐπαναλάβαινα καὶ στὸ σπῆτι μου παραμιλοῦσα σὰν τρελλὸς μὲ τὴν ἴδια πάντα λέξη.

— Οἱ θεομπαίχτες. Οἱ θεομπαίχτες.

ΧΡ. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

Ὅ, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἦστερ' ἀπὸ ἓνα δυὸ φύλλα θὰ τυπωθεῖ στὸ «Νουμά» τὸ δράμα τοῦ Ταγκόπουλου «Στὴν Ὀξόπορτα», ποὺ πουλήθηκεν ὅλα τὰ ἀντίτυπα, καὶ τὸ «Μαῦρον Χέρι» ποὺ αἰχτήκε φέτο στὸ θέατρο Κυβέλης.

— Στους φίλους ποῦχουνε συντρέξει νὰ τυπωθοῦν τ' «Ἀγκάθια καὶ Τριβόλοι» τοῦ μακαρίτη τοῦ Ἀβάζου δὲ στείλαμε βιβλίον γιὰτι δὲ μᾶς σταλθήκανε ἀκόμα τάντιτυπα ἀπὸ τὴν Πόλη. Μέρα μὲ τὴ μέρα τὰ περιμένουμε καὶ ἄμα τὰ λάβουμε θὰ τοὺς στείλουμε.

— Ἀπὸ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ «Δελτίου τοῦ Ἐκπ. Ὁμίλου» μαθαίνουμε πὼς τυπώθηκε στὸ Μοναστήρι τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸν κ. Β. Λασκαρίδη «Ἀλφαβητάριον» γραμμένο σὲ ζωντανὴ γλῶσσα.

— Τὸ «Δελτίον» γράφει πὼς εἶναι τὸ πρῶτον ἀλφαβητάριον αὐτό, ξεχνώντας πὼς τὸ πρῶτον «Ρωμαϊκόν» Ἀλφαβητάριον τυπώθηκε πρὸ ἑξή χρονία στὸ «Νουμά», γραμμένο ἀπὸ τὸν Πολίτη δάσκαλον Γ. Καρατζά καὶ βραβευμένο στὸ διαγωνισμὸ ποὺ προκήρυξε τότες ὁ «Νουμάς».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀγγ. Ρωμ. Τὰ λόβαμε. Περιμένουμε καὶ τάληθινὸ σου τῶνομα.— κ. Κ. Παρ. Θὰν τὰ διαβάσουμε καὶ θὰ σοῦ ποῦμε.— κ. Πιστ. στὴν Πόλη. Δὲν ἔχεις δίκιον. Ὡστόσο καρτεροῦμε ὅ,τι μᾶς τάξεις μὲ τὸ γράμμα σου.— κ. Ε. Κρισ. Σάνθη. Ἄμα ἔρθεις ἐδῶ τὰ λέμε. κ. Ριζ. κὶ ἄλλοι φίλοι. Κόνια. Οὔτε τὴ συντρομὴ μᾶς στέλνετε, οὔτε στὰ γράμματά μας ἀπαντᾶτε. Τί τρέχει; Ἐσεῖς ποὺ ἔχετε ἰδρῶσι καὶ Σύλλογον γιὰ τὴ δημοτικὴ, πρέπει νὰ δίνετε καὶ τὸ καλὸ παραδειγμα. — κ. Πιστ. Ἀττάλεια. Ἀκόμα περιμένουμε ὅ,τι μᾶς ἐταξες. Κι ὁ κ. Βεσλεμὲς πρέπει νὰ κάμει τὸ χρέος του.

ΔΗΛΩΣΗ

Παρακαλοῦμε ὄσους καθυστεροῦνε τὴ συντρομὴ τοῦ 1911 νὰ μᾶς τὴ στείλουν. Πολλοὶ χρωστᾶνε κι ἀπὸ περασμένα χρόνια, δυὸ καὶ τρεῖς καὶ περισσότερα. Σ' αὐτοὺς λοιπὸν διπλὰ καὶ τὰ παρακάλια μας. Πρέπει νὰ λογαριάσουν οἱ φίλοι πὼς ὁ «Νουμάς» βγαίνει μὲ χίλια δυὸ βάσανα καὶ μὲ χίλιους δυὸ κατατρεγμούς. Οὔτε τὰ ρούβλια ποὺ τσαμποννᾶει ὁ Μιστριώτης, οὔτε οἱ στερλίνες καὶ τὰ ναπολεόνια μᾶς ἔρχονται μὲ τὸ σωρὸ. Διγοστά ὅλα τους καὶ μετρημένα—καὶ μὲ τὸ σταγονόμετρο. Μονη λοιπὸν θετικὴ ὑποστήριξις εἶναι ἡ χρονιάτικη συντρομὴ. Σὰ δὲν ἔρχεται κι αὐτὴ ταχτικά, πὼς θὰ βγεῖ τὸ φύλλον; Μὲ ἀγέρα;

Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Ὁ «Νουμάς» ἔστειρ' ἀπὸ δυὸ μῆνες μπαίνει στὰ ΔΕΚΑ χρόνια. Τὶς Δεκαετηρίδες συνειθίζουμε νὰν τίς γιορτάζουμε. Ἄς τὴ γιορτάσουμε λοιπὸν καὶ μεῖς. Ἀντὶ εὐκὲς καὶ δῶρα, ἄς μᾶς στείλουν οἱ φίλοι ὅ,τι μᾶς χρωστᾶνε. Ἐτοῖ θὰ δείξουν οὐσιαστικῶς πὼς ἐχτιμοῦνε τὸν ἀγῶνα τοῦ «Νουμά» καὶ τοὺς ἀγῶνες του γιὰ νὰ φτάσει στὰ δέκα χρόνια.